

dette. Jeg tror, at vi i og for sig er ganske enige om, at Fundamentet i al Landbrugslovgivning er, at der skabes Sikkerhed for, at den enkelte Jordbruger ved: dette Hjem er mit, og hvad jeg udretter derpaa, kommer mig til Nytte; og det tror jeg sker just efter Lovbestemmelserne i Loven af 4. Oktober 1919.

Dernæst vil jeg gøre en Bemærkning angaaende Udstykningsforeningerne. Den højtærede Landbrugsminister sagde, at der var vist nogen, der havde været efter mig her. Det er rigtigt; der er nogen, der har været efter mig, for at jeg om muligt kunde være Talsmand for dem i Retning af at hjælpe dem ud af den Klemme, hvori de sidder. Der er nemlig flere Udstykningsforeninger, der er slemst farnede. De har købt Jord saa dyrt, at de for det første daarligt tør paatage sig Ansvaret for at sælge den til Husmændene uden Tab og dernæst neppe kan faa den afsat med de Byggelaan, der nu gives. Og saa er det, man kommer med Anmodning om, at Statens Jordlovsudvalg vil overtage Jorden i Henhold til Bestemmelserne i Lov af 4. Oktober 1919. Allerede ved Forhandlingerne om Loven af 6. Maj 1921 gjorde jeg opmærksom paa, at Statens Jordindkøb kunde godt foregaa ved Hjælp af Udstykningsforeninger. Dette har vist sig at være rigtigt. Som jeg nævnte før, har Udstykningsforeninger i Ribe Amt, Ringkøbing Amt, Vejle Amt og Morslands Udstykningsforening, for at nævne nogle, og Udstykningsforeningerne for Fyns og Sjællands Stifter købt flere Arealer. Det kan udmærket godt lade sig gøre, fordi Udstykningsforeningerne køber den samlede Ejendom og realiserer den saa paa den Maade, at de handler med Hovedparcellen eller Stamparcellen med Høst, Bygninger og Besætning, og hvad der ellers er, som ikke er anvendeligt til Udstykning, og de regner saa med, at 200—300 Tdr. Land kan man afhænde til Staten efter Udstykningsreglerne i Loven af 4. Oktober 1919. Der vil man efter min Formening kunne faa et frugtbart Samarbejde i Gang, som baade er praktikabelt uden større Besvær og giver en Baggrund for Udstykningsarbejdet, som er eftertragtelssværdigt, idet Udstykningsforeningerne i det væsentlige vil blive fri for Bankmølleværønder, naar de ved, at de kan afhænde saa store Dele af Ejendommen til Staten. Det støtter dem ganske overordentligt, og saa har de en Maalestok for, hvad de kan give for Jorden, naar de kan rette sig efter Statens Indkøb. Der er rig Anledning til, at man søger at opretholde Udstykningsforeningerne som

saadanne. Der er et stort Virkefelt ogsaa for den Form for Indkøb, og jeg ved og vil gerne endnu en Gang understrege, at det er sikkert sundere og bedre Vilkaar for Udstykningsforeningerne, der maa bære det Ansvar, som Foreningerne har overfor de Dispositioner, de træffer.

Til sidst har jeg en ganske kort Bemærkning til Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Thorhauge. Han udtalte, at havde den radikale Regering siddet længere, saa havde den siddet den gamle Husmandslov ihjel. Det er en Beskyldning, som jeg synes er berettiget. Den havde siddet den gamle Husmandslov ihjel, og saa havde den skabt en, som var sundere og bedre, og som ikke havde haft saa uheldige Virkninger som den, vi fik den 6. Maj 1921.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg vil gerne gøre en ganske kort Bemærkning til den ærede sidste Taler, som gjorde opmærksom paa det ejendommelige i, at vi skulde være uenige om, hvad der var det heldigste Brugsforhold, eftersom vi er enige om, at det er af afgørende Betydning, at Ejeren har Sikkerhed for, at alt, hvad han sætter ind i Ejendommen af Kapital og Arbejde, er hans eget. Deroverfor vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at det ærede Medlem vistnok har faaet en forkert Opfattelse af den Sikkerhed, som Loven af 4. Oktober 1919 i saa Henseende byder. Han vilde ikke give mig Ret i min Sammenstilling af Fæsteforholdet, som det var i det gamle Privatfæste, og det, som her er indført, og som i Gaar blev betegnet af en Taler fra socialdemokratisk Side som offentligt Fæste. Han vilde ikke indrømme denne Sammenstillings Berettigelse, idet han sagde, at der ved Loven af 4. Oktober 1919 var givet Sikkerhed for, at alt, hvad der er sat ind af Arbejde og Kapital, tilhører den Mand, der har sat det ind, medens det ikke var Tilfældet for de private Fæsternes Vedkommende. Deroverfor skal jeg dog minde om, at allerede saa tidligt som — hvis jeg ikke husker fejl — i 1784 blev der af en fornuftig Herredsfoged i Viborg Amt indsendt Anmodning til Regeringen om at tage op til Overvejelse, hvad der kunde gøres for at skaffe Fæsterne Sikkerhed for, at det, de havde sat ind i deres Ejendomme, var deres eget, at det blev Genstand for Vurdering, naar de tiltraadte, og naar de fra traadte som Bruger. Det var det Spørgsmaal, som gav Anledning til den store Landbokommissions Nedsættelse; og en Bestemmelse, som blev truffet, før noget af de andre store Spørgsmaal blev løst, var netop